

רה את שם ישראל גם בארצות הרחוקות. שמעבר לים.

יומן החדשות

אם יש דבר שלא זקוקים לו בנגב הרי זה פר הרבעה. לכן אפשר להבין שטרטו הראשון של ג'ורג' גודיק לך לך למדבר אותנו. שגיבורו הוא פר הרבעה גדול, ידחה לזמן רב יותר ממה שחשבו. גם הגבעה המלאכותית בלב הנגב שהקים אדם גרינברג, במאי חזל ב' עיניים, תעמוד שוממה, למרות שנעשות כבר ההכנות על מנת להתחיל בהסרטה מ' חדש.

אפילו נסים אלזני ורוד פרלוב דחו את צילומי הגלולה על אדם שמגלה גלולה לחיינצח, אותו היו צריכים להתחיל בראשון ליוני.

את הסרטה הוא הלך בשדות בבמיו של יוסף מילוא, דוחים מטעמי כוח-אדם, ולא מטעמים גיאוגרפיים. כמעט כל אנשי הסרט נמצאים במילואים.

סרט היחיד של שמעון ישראל ידחה מטעמים שונים לגמרי, אמנם כל ה' שחקנים והבמאים, זאת אומרת שמעון יש' ראלי, עדיין לא גויסו, אבל יש להם קשיים כספיים. מה יש, זה קורה אפילו בזמנים קשים אלה.

היחיד שהמצב לא השפיע עליו הוא מנחם גולן. הוא יושב, בעיצומו של ה' המצב, עם היים חפר, והם עובדים יחד על התסריט לטוביה החובב, סרטו הבא של גולן.

הקנאה בין אנשי-מקצוע, כפי ש' מסתבר, אינה יותר קטנה מאשר בין לא- אנשי-מקצוע. להיפך, אומרים שכמה שהם

ישראל, ארץ החופש, הארץ בה היחס אל העירום הוא טבעי ונועז מתפרסמת בעולם, זכות מנחם גולן. הוא גרם לכך שסוף-סוף דנים באמריקה בהרחבה בשבועון נפוץ על סרט ישראלי מקורי.

אמנם לא מדברים שם על כל הסרט, אלא רק על סצינת העירום שבו. אמנם זה לא שבועון מכובד, אלא שבועון צהוב המלא בתמונות עירום, בטעם לא הכי טוב, ששמו יגואר אבל בכל זאת יש לו הרכה קוראים.

ברשימה ארוכה על סרטי-עירום מתלונן העיתון על הפורטניות האמריקאית, על כך שכל סרט אמריקאי נעשה בדרך כלל בשתי גירסאות, אחת נועזת, למען האירופים, ואחת צנועה למען האמריקאים.

כדוגמה על מה שהם מפסידים שם, ב' אמריקה, במיא המאמר ארבעה עמודים עם תמונות מתוך הסרט פורטונה, רובן מתוך סצינת העירום של מייק מארשל עם מונגולה לאור, שהחליפה בקטעים אלה את אהובה גורן, כוכבת הסרט.

ומי שקורא את המאמר, שנקרא סצינות קולנועיות שתוכלו לראות רק באירופה, ולא ראה את הסרט פורטונה — באמת יכול עוד לחשוב שהפסיד משהו רציני.

מונגולה עצמה, גיבורת הכתבה המצולמת יצאה השבוע לאירופה, כדי לפתוח בקאריי- רה של תשפנית ישראלית מהוללת. היא לא ידעה כי באותו שבוע עצמו היא האדו-

המאמר עם תמונות, "פורטונה" בירחון "יגואר" סצינות שתוכלו לראות רק באירופה

כדי להסריט את הסיפור המועז הזה הגיע ארצה מפיץ סרטים רומני שהתכוון לעשות כאן קופרודוקציה ישראלית-רומנית. התוכנית, כמו כל האחרות, נדחתה. "לפתחת הפסטיבל שלך, הייתי רוצה להביע את הערכתי העמוקה, ואת הערצתי ליוזמה שלך. ברכות נאמנות: אינגמר ברגמן".

את המילים הללו כתב הבמאי השבדי הדגול ברגמן לדוד גרינברג לכבוד פס' טיבל סרטי ברגמן שנוערך בימים אלה בבית ציוני אמריקה.

ההצלחה של חיים טופול בלונ- דון מתחילה לתת סימנים בעולם. סרטו הראשון, סלאח שבתי ניקנה עלידי אר- תור כהן, חתנו של חיים משה שפי- ראי, והוא מתכוון להפיץ אותו בכל אירופה בעזרת מודעות גדולות: "חיים טופול — בסאנז שבתי".

יותר מקצועים כך הם יותר קנאים. עובדה: כשאמרו לויקטור סטולוב שהבמאי ה' מקצועי עם איצקוביץ' נמצא בארץ הוא פרץ בצחוק, ואמר שהכינוי "מקצועי" מצ' חזק אותו. באותו יום דיבר מישור עם סם איצקוביץ' וסיפר לו שבארץ נמצא מפיץ ותסריטן מקצועי בשם ויקטור סטולוב. הוא פרץ בצחוק והודה שהכינוי "מקצועי" הוא פשוט בדיחה. כיוון ששניהם צחקו באותו יום אי-אפשר לדעת מי צחק אחרון, וכיוון ששניהם, עזבו כבר את הארץ, גם אי-אפשר לברר את זה.

שבועות הסתובבה אניה המפעילים סטרומה במימי הים השחור, הרחק מכל נמל, מכל חוף. שום נמל לא רצה לקבל אר- תה, לשום חוף לא ניתן לה להתקרב. וכ' שהיא ניסתה לעבור את מיצרי הבוספור היא טורפדה וכל נוסעיה ניספו. נותרו רק שניים לספר את קורותיה.

הן מלאות גם באכזריות נוראה, המזיקה לנפש הנוער יותר מכל קטעי העירום הנפסלים עלידי הצנזורה.

יום שני

אש וזהבה (פאריז, תל-אביב; ארצות-הברית) עדיין היא תהייה-ארץ-לא-תהייה, אבל יש לי חדשות. באפריקה גרים אפריקאים. מראים את זה בקולנוע פאריז. בחיי האפריקאים האלה אוכלים. כן כן, זאת עובדה. הם חיים על הציד, מסביר הקריין, הם צדים אותו. אם לא יהיה להם ציד הם לא יוכלו להתקיים.

מה עוד עושים האפריקאים האלה? הם רוקדים. יש אפריקאים גדולים, מסביר הקריין, ועל הבד רואים אפרי- קאים גדולים רוקדים, ויש קטנים, על הבד רואים פראים קטנים רוקדים. יש שמנים ויש רזים, כולם צובעים את עצמם בצבעים ורוקדים. ויש כמו כן, עוד כל מיני ארצות. וגם בכל הארצות יש ילדים, וגם הם אוכלים ורוקדים וצובעים.

פעם, יכול היה להיות לסרט הזה ערך רב. היום, לאחר שכל האיורים הנידחים כבר נתגלו, הוא נראה מיושן.

יום שלישי

שני ברנשים מטכסס (מונגרי, תל-אביב; ארצות-הברית).

בעלי היקר. אי-שם. כאן הכל בסדר. אין מקום לדאגה. אנחנו שומרות היטב על העורף, אנחנו אפילו ממלאות את מקומכם, והיום הלכנו בהצגה יומית לראות סרט מקצועי. מישור צריך לעשות כאן את העבודות הגבריות, לא?

היה יופי. מצחיק נורא. בהתחלה אלן דלון במקום להתחתן, דוחף באחוריו את האחוריים של הארוס של אשתו, והוא נופל מקומה שניה ונחרג. אבל רק בצחוק. אל תפחד. אחרי-כן הוא נקלע בין דין מרטיץ ואיזה אינדיאני עם אף ושם יהודיים, והוא עורך איתם דו-קרב. אבל הצבא של ארצות-הברית רודף אחריו מצד אחד, וכל האינדיאנים עם האפים והשמות היהודיים מצד שני. הם לא הורגים אותו. אל תפחד.

ובין זה לזה הוא נפגש בשור פראי ועורך איתו מלחמת שוורים, וכשהוא רק גומר לנצח אותו בא בעקבותיו עדר שלם. הם לא עושים לו כלום. אל תדאג. הם נהרגים לפני זה. זאת אומרת בצחוק. לא ברצינות.

אחרי-כן כולם רודפים אחרי כולם. צבא ארצות-הברית אחרי אלן דלון, אלן דלון אחרי הבחורה שלו. האינדיאנים אחרי תושבי-טכסס, והשחורים הפראיים אחרי האינדיאנים, ואף אחד לא רואה אף אחד.

אז אתה רואה שהכל בסדר. קצת מתה. קצת פעולה. אבל הסוף טוב.

אני ממליצה על

הנאהבים (גת, תל-אביב); אקמונה (זמיר, תל-אביב); גבר ואשה (בן-יהודה, תל-אביב; הבירה, ירושלים); אדם וגורלו (תל-אור, ירושלים).

והמין הגברי הזה כורע תחת הניצחון שלו, ונאבד בתוכו. די משעשע.

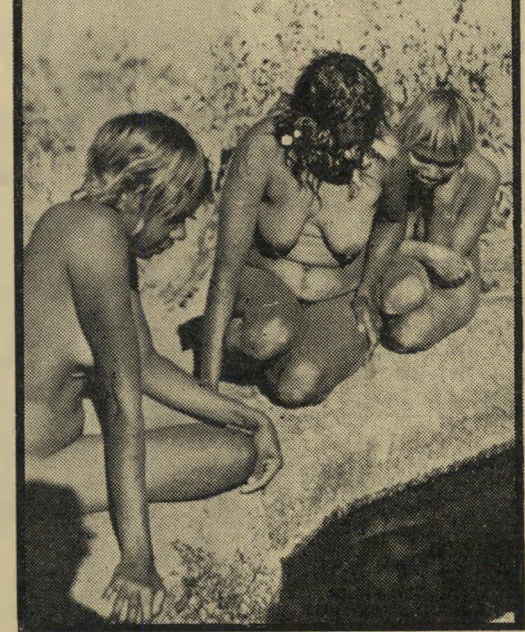
יום ראשון

הנוקשים (ירון, תל-אביב; איטליה) "שמת לב שהרחובות

לא מוארים היום? שואל מישור את מישור, ביום ראשון. כן. יתכן שזה בגלל שיש עוד שמש בחוץ. אבל למרות שיש שמש בחוץ אנשים הולכים אל בתי- הקולנוע, אם כי גם הם לא יכולים לתת את הבעייה. להם יש צרות משלהם.

הצרה של קולנוע ירון היא הגיבור האיטלקי בן המערב הפרוע שמקבל הודעה לחזור מיד הביתה, כי העיר נפלה בידי פושעים. כרגיל, הוא גמר לחסל את כל הפושעים תוך רבע שעה. אז מה הוא יעשה עכשיו?

עכשיו מתברר לו שאחיו הוא לא אחיו, אלא מישור אחר.

פראים בן-אש וזהבה" אפריקאים גדולים, שמנים ורזים

טוב מאד: עוד רבע שעה הלכה. כשזה נגמר, מתברר שראש הפושעים הוא לא אביו, כפי שאפשר היה לחשוב בהתחלה, ועוד רבע שעה נגמרת. הרבע שעה הבאה ממולאת בתגלית שהאבא שלו הוא בעצם לא ראש הפושעים אלא מישור אחר. אבל מי שחושב שכל רבעי השעות הללו מלאות טימטום — הוא טועה.

יום ששי

טרון נגד הגורילה (דן, תל-אביב; ארצות-הברית)

צהריים. מועצת המלחמה עובדת מכטיב לרוזן ומרוזן ל' כסית. מתכננים שם בשיקול דעת וברצינות את כל השלבים. אני בורחת מזה לאיטליה, לקנות בשר לשבת, אבל הקצב מסתכל עלי בזלזול. הוא עסוק, הוא מעביר, יחד עם אשתו, דיביזיות אמריקאיות ליס-התיכון. במכולת שולחים סנקים רוסיים לתעלת סואץ, האסטרטגים של הנות-הירקות כבר סילקו את הצבא המצרי לקהיר, וכבשו את ירדן. לאן אפשר לברוח מכל ההלומות המרים הללו אם לא אל המציאות המרודה בקולנוע דן?

אבל המציאות, כפי שמסתבר היא לא כל כך חרודה. הטרון של קולנוע דן הוא לא טרון ולא בן של טרון. הוא נקרא באנגלית הקוף הרוצח, ורק כדי לאחז את עיני הקהל הדביקו עליו בארץ שם מטעה.

במקום טרון, מופיע שם ג'וני היסמילר עם כובע אוסטרלי ומדי צבא, ונלחם באופן מגושם ומגוחך, באגודה של מרעילי-בארות, ובאיזה קוף ענקי שאפילו לא מאופר היטב, ונראה דומה לבן-אדם, יותר מאשר ג'וני היסמילר עצמו.

לקהל (קרי: כעשרים נערים המפוזרים באולם) לא איכפת. הוא שילם בשביל לראות את טרון והוא רואה את טרון, וכל פעם שהגיבור מופיע על הבד הוא מעודד אותו בקריאות: "טרון קדימה".

הסרט של כך פרימיטיבי, שהוא מהחז עלבון אפילו לקהל של קולנוע דן.

יום שבת

אין כמו פלינט (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית)

תהייה או לא תהייה מלחמה? בשעה תשע וחצי, אחרי שכבר נאמר כל הבעד והנגד מתחילה הצגה שנייה. איזה תיאום. למוכרי הכרטיסים של קולנוע תל-אביב, לא איכפת שתהייה או לא תהייה מלחמה. גם לא איכפת להם שהקהל שלהם מורכב הפעם בעיקר מנשים וילדים וזקנים. הם עצבניים צעקניים וגס-ריוח כרגיל.

פלינט עצמו, בתוך האולם, מתקן את הרושם, למרות שהפעם יש לו אותן הבעיות הרגילות שיש לו תמיד — נשים. הנשים מחליטות בסרט הנוכחי שלו להשתלט על העולם. ואתם בחדאי לא תנחשו מה המסכן הזה צריך לעשות כדי להציל את העולם מידיהן.

אבל חוץ מזה שהוא עושה את זה, הוא גם עושה דברים אחרים. הוא נהייה מאד קופצני מאז הסרט האחרון שלו, והוא כל הזמן קופץ. האו קופץ מאז הסרט האחרון שלו, קובני שכל יושביו מזוקנים א לה קאסטרו, ומחזיקים בפיהם סיגרים, הוא קופץ מכתפיה של טרון וקדימת בלט רוסית, ישר אל מיטתה, ובסוף הסרט הוא קופץ מחללית אל תוך החלל ומשם ישר לירועותיהן של שתי קוסמונאוטיות בחללית השנייה. הסרט מסתיים בצנחנו המוחלט של המין הגברי